

Иван Вазов
Изгнаници

Във пустинята безгласна
кат се скитах аз веднъжка,
в пещера една ужасна
чух, че нещо стене, пъшка.

Правда, Истина и Честност
там, видях, запрени бяха,
в мрак дълбок, във неизвестност
кротките сестри скърбяха!

Някой мрачен Дух в скалите
оковал ги бе отколя...
Аз разбих им букаите,
пуснах бедните на воля.

И подзех си пътя трудни.
След три дена в пущинакът,
в тия планини безлюдни,
аз видях ги – още чакат!

„Що се в град не приберете,
да живеете в мир и в почит?“
А те казаха ми, клетки:
„Втори път ще ни заточат!“

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Атанаска Христова, Пловдивски университет, септ. 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4708>]